

DUITSCH GENEESKUNDIGE TARIEVEN VOOR BUITENLANDERS.

Met het oog op de klachten, die vaak worden vernomen, over overmatige eischen, welke door Duitsche artsen aan vreemdelingen worden gesteld, hebben de artsen te München besloten, voor de behandeling van vreemdelingen te bepalen, dat, als men niet reeds vooraf met den patiënt is overeengekomen omtrent het honorarium, als grondslag zal worden genomen de tariefregeling van 1901, vermenigvuldigd met 3 en dan nog eens met den „Reichsteuerungsindex", het van rijkswege van tijd tot tijd aangegeven getal, dat aanduidt, hoeveel malen het leven in Duitschland, vergeleken met 1913, duurder is geworden. Aanbevolen wordt, het bedrag in marken uit te drukken en daarnaast op te geven het overeenkomstige bedrag in de munt van des vreemdelings vaderland (*Münch. med. Wochenschr.*).

TEGEN ONWAARDIGE RECLAME. — De Lombardijsche vereeniging voor geneeskunde en biologie heeft bij gelegenheid van een bespreking van de beteekenis der stralenbehandeling van kwaadaardige gezwellen, van haar waarde en van de grenzen harer toepassing met algemeene stemmen verklaard, dat zij zich genoodzaakt gevoelt te brandmerken het gedrag van sommige artsen, die met het oog op winst, gebruik makende van onwaardige reclame, zich van de stralenterapie meester maken, haar indicaties veel te ver uitstrekken en tot nadeel der zieken trachten andere wijzen van behandeling in discrediet te brengen, vooral de chirurgie, welke toch nog steeds de hoogste plaats moet innemen in den strijd tegen kwaadaardige gezwellen. De vergadering heeft met het oog op de groote gevaren, welke voor de zieken kunnen ontstaan, als zij op onzekere middelen hun verwachting vestigen, den wensch te kennen gegeven, dat de wet de waardigheid van het beroep en de belangen van het publiek beter moge beschermen tegen alle vormen van kwakzalverij (*Il Policlinico*, 16 Jan. 1922). Kras gezegd, maar dat schijnt tegenover enkelen noodig te zijn geweest.

ONMOGELIJKE EISCHEN. — De „Reichsteuerungsindex", hierboven genoemd, is thans 2. De artsen te Tilsit hebben het gewaagd, aan de ziekenfondsen een tarief voor te stellen, dat 8 maal zoo hoog is, als het in vreedstijd is. Nu deelen deze ziekenfondsen mede, dat zij „ingevolge de niet te vervullen eischen der tot dusverre voor hen werkzame artsen zich genoodzaakt zien, vaste artsen aan te stellen" (*Deutsche med. Wochenschr.*).

PINKHOF.

INGEZONDEN.

ENTINGEN TEGEN DIPHTHERIE.

Voor de laatste maal kom ik nog terug op de aanmerkingen op mijn *Tijdschrift*-artikel. Slecht lezen en niet-willen-begrijpen zijn herhaaldelijk oorzaken van onnoodige briefwisseling! Zoo is met VAN DIEREN discussie wel nutteloos, dit bewijst voldoende zijn nieuwe vragen van 18 Maart over het enten van de verpleegsters, nadat en HERDERSCHÈE en ik ons gelijkkluidend standpunt ten opzichte van dit vraagstuk uitvoerig hadden uiteengezet en o.a. verklaard hadden, dat wij ons niet door de sterftecijfers alleen laten leiden. Slecht gelezen heeft VAN DIEREN ook: de enting van mijn eigen kinderen wordt bijv. thans gekoppeld aan de mededeeling, dat „toch geen enkele arts er aan denken zal, zich deswege te laten voorbehoeden, zelfs KRAMER heeft dat niet gedaan"; — ik verwijs VAN DIEREN naar bladz. 672, waar ik over mijn eigen vaccinatie spreek en zijn verbazing zal stijgen bij de mededeeling, dat ik enkele jonge artsen heb geënt. Ook op zijn laatste vraag is een antwoord in mijn oorspronkelijk artikel verschenen; hij herleze bladz. 667.

Enkele woorden aan WESLY. Als een der eerste brieven, die ik na de verschijning van mijn *Tijdschrift*-artikel ontving, kwam een schrijven van hem, waaruit duidelijk bleek, hoe slecht hij het had gelezen; vragen, of ik zelf de actieve

immunisatie ook had gedaan en zoo ja, met welk praeparaat, kwamen daarin voor! Thans schrijft hij zelf over „*Entingen tegen diphtherie*” met als éenige, een *negatieve* mededeeling over de vaccinatie, n.l. dat het praeparaat van VON BEHRING „volgens deskuncigen onbetrouwbaar” is! Hier beroept hij zich op prof. SPRONCK, maar heeft WESLY diens uitingen wel juist overgebracht? Eigenaardig is dan toch wel, dat bij de besprekingen, die op mijn Rotterdamsche voordracht volgden, dr. HULSHOFF POL o.a. mededeelde, dat hij het Duitsche TA gebruikte, dat hij ontving van..... prof. SPRONCK, die het in voorraad had en het hem, gereed voor gebruik, afleverde! Ook ik hoop, dat de pogingen, om een Nederlandsch TA te bereiden, met succes zullen worden bekroond, want dat het Duitsche middel een „fabrieksgeheim” blijft, is m.i. onwaardig. De tactiek van WESLY, om nu echter kalm op een Nederlandsch praeparaat te wachten, doet mij voor de epidemie in Elinkwijk denken aan het bekende spreekwoord: „Als het kalf verdronken is, dempt men de put!”

Rotterdam, 18 Maart 1922.

P. H. KRAMER.

Naar onze meening is deze zaak thans voldoende van alle zijden toegelicht, zoodat wij de gedachtenwisseling dsarover sluiten.

Redactie.

BEHANDELING VAN GRIEP MET MENTHOL.

Mijn opstel over griep in het nummer van 25 Februari j.l. beoogde eigenlijk twee zaken:

- 1°. een verklaring te geven voor de grootere sterfte onder de jongeren in 1918;
- 2°. de aandacht te vragen voor kamfer en voor den neus.

Toen mij de drukproef (met spoed) ter correctie werd gezonden, voldeed mij de beschrijving der mentholbehandeling allerminst, maar voor verandering was het te laat. Ik had moeten schrijven: geef volwassenen, die kunnen opsnuiven, altijd een 2 pCt. mentholvaselinezalf met zooveel sol. adrenalini $\frac{1}{1000}$ er door, als in de zalf kan worden opgenomen; 1 à 2 gram op 20 gr. vaseline gaat meestal wel. Hier van 3 maal daags $\frac{1}{2}$ boongrootte.

Bij volwassenen wier neus te dicht zit (poliepen, septumafwijkingen, slijmvliesverdikkingen enz.), trekke men den neusvleugel aan; leg het hoofd voor de ingieting in het rechter neusgat rechts achterover en evenzoo voor het linker neusgat links achterover om dan 10 druppels 2 pCt. mentholparaffine met een lepeltje te laten invloeden, opdat zooveel mogelijk daarvan over de neusschelpen loopt. Bij kinderen, die kunnen opsnuiven, neme men wat zwakkere zalf en verminderde ook de in te brengen hoeveelheid.

Bij kinderen beneden het 2de jaar doe men 3 dr. 1—2 pCt. mentholparaffine in een lepeltje en giet deze hoeveelheid in elk neusgat op dezelfde wijze als bij de volwassenen beschreven. Van die drie druppels blijft er één op den lepel hangen, de overige twee verliezen zich wel in de neusgang en bereiken dus practisch de glottis niet.

De sterke concentratie, zelfs tot 10 pCt., gebruikte ik slechts dan, wanneer ik later diepere slijmvliesandoening vond, het liefst in een langwerpige tampon onder of tusschen de conchae geschoven. Op deze wijze had ik mijn manier van handelen weergegeven, zoodat ik ook altijd heb gedaan. Zelfs bij *diphtherie* van neus en keel.

Het deed mij derhalve genoegen, dat HALBERTSMA mij de gelegenheid geeft nog even recht te kunnen zetten, wat een beetje scheef was komen te staan, en tevens te zien, dat wij beiden reeds jaren lang denzelfden weg hebben gevolgd.

Scheveningen, 20 Maart 1922.

H. A. MOLEMA.